

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1294/2021
09.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ромчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Сектор за материјалне ресурсе, Управа за општу логистику, Дирекција за услуге стандарда, ВУ „Дедиње“ из Београда, коју заступа Војно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3731/20 од 29.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 09.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3731/20 од 29.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1851/18 од 29.07.2020. године, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да тужиљи за период од маја 2015. године до септембра 2018. године, на име разлике између војног додатка од 20% и исплаћеног војног додатка од 15% исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, ближе наведено тим ставом изреке, са доприносима за обавезно социјално осигурање, здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености надлежним Фондовима. Обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка исплати износ од 78.600,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3731/20 од 29.01.2021. године, преиначена је првостепена пресуда у целости и тужбени захтев је одбијен као неоснован, а такође и захтев тужиље за накнаду трошкова поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити према члану 407. став 1. ЗПП, наводима ревизије се одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је цивилно лице на служби у Војсци Србије, у Војној установи „Дедиње“, распоређена по решењу ... те установе од 15.03.2018. године на радно место .... У спорном периоду тужена је тужилји исплаћивала војни додатак у вредности од 15% основне зараде. Вештачењем је утврђена висина разлике између војног додатка који је примала и војног додатка од 20%.

Код тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев применом члана 134. став 1., члана 81, 84, 85. Закона о Војсци Србије, члана 24. став 1. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије и чланова 16. и 19. Правилника о расподели добити зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 10.04.2006. године, док је другостепени суд такву одлуку преиначио и одбио тужбени захтев, као неоснован.

Наиме, одредбом члана 24. став 2. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије („Сл. војни лист“, бр.28/11 и 10/17), прописано је да се цивилном лицу због посебних услова под којима врши службу у Војсци Србије, прописаних чланом 83. ст.1. и 2. Закона о Војсци Србије, коефицијент радног места из става 1. овог члана увећава за 20%.

Одредбом члана 19. став 1. Правилника о расподели добити и зараде цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 10.04.2006. године, прописано је да цивилном лицу у установи припада војни додатак због посебних услова рада под којима врши службу у војсци, а нарочито због учешћа на војним вежбама, логоровањима, маневрима и узбунама, ради дужег од пуног радног времена (члан 96. и 135. Закона о Војсци Југославије), вршење службе у свим условима као исплату због других ванредних ситуација и војних потреба борбене готовости и то 15% од основне плате, док је ставом 2. истог члана прописано да у случају промене одредаба Закона о Војсци, која регулише исплату војног додатка цивилним лицима на служби у ВСЦГ, промена се директно примењује у установи без посебне измене правилника.

Чланом 194. Закона о Војсци Србије, прописано је да цивилна лица на служби у Војсци Србије, даном ступања на снагу овог закона, постају војни службеници или војни намештеници (став 1), а министар одбране ће у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона, донети пропис којим ће уредити поступак превођења из става 1. овог члана (став 4).

Одредбом члана 195. истог закона, ставом 1, прописано је да ће услови, начин и поступак трансформације војних установа које обављају производну и услужну делатност, односно послове по принципу стицања и расподеле добити и права и обавезе цивилних лица на служби у Војсци Србије, запослених у тим установама, до

завршетка трансформације, уредити Влада. Ставом 2. истог члана, прописано је да до ступања на снагу прописа из става 1. овог члана, цивилна лица на служби у Војсци Србије, запослена у установама које обављају производну и услужну делатност, односно послује по принципу стицања и расподеле добити, задржавају право и обавезе из радног односа, према Закону о Војсци Југославије.

Код цитираних законских одредби, Врховни касациони суд је оценио да је правилан закључак другостепеног суда да тужиљи не припада повећање војног додатка од 20% прописан одредбом члана 24. Закона о Војсци Србије, нити се то повећање може применити применом члана 19. став 2. Правилника о расподеле добити и заради цивилних лица у ВУ „Дедиње“; из разлога што још увек није завршен поступак трансформације војних установа које обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити, а у коју спада и ВУ „Дедиње“. Цитирана норма односи се искључиво на норму о исплати војног додатка прописане Законом о Војсци Југославије, а не Законом о Војсци Србије. Запосленима у тим установама, до окончања трансформације припада војни додаток од 15% прописан чланом 19. став 1. наведеног Правилника.

Због наведеног, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 414. ЗПП, донео одлуку као у изреци.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић